

การศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษา
ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) เพื่อวัดศักยภาพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
ในการเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

The investigation of vocabulary knowledge and scores of Ordinary National
Educational Test (O-NET) as indicators of freshmen's potential in
learning the compulsory English course at Yala Rajabhat University

สาวิตรี มะดอมะ¹

Sawitri Madoma

มณฑา จาญพจน์²

Monta Chatupote

Abstract

The purpose of this study was to investigate the potentiality of the following two factors (namely learners' vocabulary knowledge and their scores of Ordinary National Educational Test (O-NET)) as indicators of freshmen's potential in learning the compulsory English course. In order to conduct the study, 250 freshmen at Yala Rajabhat University were selected through Multi-stage Sampling. Then, their O-NET scores were used to divide the selected students into two groups: low and high proficiency. Next, in order to measure their vocabulary knowledge, Nation's Vocabulary Levels Test (Version 2) was applied. An achievement test for the course "English for Communication" was administered in order to determine their achievement levels. The O-NET scores were also used to determine the proficiency levels required for the study. Mean, Standard Deviation, Percentage,

¹ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

M.A. in Teaching English as an International Language, Department of Language and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus.

² รองศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ Associate Professor, Ph.D., Department of Language and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus.

and Pearson Correlation Coefficient were used to analyze the data. The findings revealed that the average vocabulary size of all the subjects was around the 2,000 word level, while their average score of O-NET was 17.86. The size of vocabulary was significantly related to the O-NET scores, and to the achievement test in English for Communication Course at .01. The O-NET scores were significantly related to the achievement test in English for Communication Course at .01. It can be assumed that both vocabulary knowledge and O-NET scores can be used as indicators for success in their compulsory English course. This can be useful for grouping students and managing the teaching and learning process corresponding with their potential.

Keywords: vocabulary knowledge, O-NET scores, potential achievement in a compulsory English course, first year students

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของปัจจัย 2 ปัจจัย คือ ความรู้ด้านคำศัพท์และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) เพื่อวัดศักยภาพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในการเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 250 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) ผู้วิจัยใช้ผลคะแนน O-NET ในการแบ่งกลุ่มนักศึกษาตามความสามารถทางภาษาอังกฤษออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ และผลคะแนน O-NET วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีขนาดความรู้ด้านคำศัพท์ โดยเฉลี่ยที่ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ และมีผลคะแนน O-NET โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 17.86 นอกจากนี้ยังพบว่าขนาดความรู้คำศัพท์มีความสัมพันธ์กับผลคะแนน O-NET และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่ผลคะแนน O-NET มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียน

รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าทั้งความรู้ด้านคำศัพท์และผลคะแนน O-NET สามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ ศักยภาพในการเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษได้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกลุ่ม นักศึกษาและการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน

คำสำคัญ: ความรู้ด้านคำศัพท์ ผลคะแนน O-NET ความสำเร็จของการเรียนรายวิชาบังคับ ภาษาอังกฤษ นักศึกษาชั้นปีที่ 1

บทนำ

การพัฒนาองค์ความรู้ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการรู้จักศึกษาค้นคว้า หาความรู้ด้วยตนเอง เป็นจุดมุ่งหมายหนึ่งของการศึกษาระดับอุดมศึกษา (พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ, 2542) และทักษะหนึ่งอันจะเป็นพื้นฐานสู่การพัฒนาศักยภาพดังกล่าว นั้นคือ ทักษะด้านภาษาอังกฤษ ที่มีความจำเป็นในการใช้ค้นคว้าหาความรู้และสื่อสารใน โลกปัจจุบัน

Knight (1994, quoted in Golkar & Yamini, 2007) กล่าวว่า องค์ประกอบที่ สำคัญและเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือ ความรู้ด้านคำศัพท์ เป็นกุญแจ สำคัญในการถ่ายทอดความหมาย Nation (1990) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับความรู้ คำศัพท์ครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ 1) รูปแบบของคำ (word form) คือ ความรู้เกี่ยวกับ คำหรือกลุ่มคำที่มาจากรากศัพท์เดียวกันเพื่อใช้ในการฟังหรือการอ่าน และสามารถที่จะ สื่อความหมายโดยใช้คำหรือกลุ่มคำในประโยคได้อย่างถูกต้อง 2) ตำแหน่งของคำ (word position) คือ ความรู้เรื่องหลักไวยากรณ์และคำปรากฏรวม อีกทั้งยังหมายรวมถึงความรู้เรื่องระดับความถี่ของการใช้คำหรือกลุ่มคำต่างๆ 3) หน้าที่ของคำ (word function) คือ ความสามารถในการพิจารณาคำหรือกลุ่มคำที่ใช้ในเชิงวิชาการและคำที่ใช้เพื่อการพูด สามารถแยกแยะคำที่สุภาพและไม่สุภาพ และ 4) ความหมายของคำ (word meaning) คือ ความรู้และเข้าใจความหมายที่เกี่ยวข้องของคำหรือกลุ่มคำที่ปรากฏในประโยคได้อย่าง ถูกต้อง ในขณะที่ Cook (2001) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การรู้คำศัพท์ไม่ใช่เพียงรู้ความหมาย ของคำหรือกลุ่มคำเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการแสดงความเข้าใจในรูปแบบของคำ เช่น การอ่านออกเสียงและการสะกดคำที่ใช้ในประโยคอีกด้วย คำศัพท์จะเป็นส่วนประกอบ เบื้องต้นของข้อความที่สื่อสารทั้งการพูด เขียน ฟัง และอ่าน

จะเห็นได้ว่าคำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หากผู้ใดขาดความรู้ในด้านคำศัพท์แล้ว ก็จะทำให้การใช้โครงสร้างภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นไปได้ยาก (ศิริพร ลิ้มตระกูล, 2535, น. 13) วรรณพร ศิลาขาว (2538) กล่าวว่า การสอนคำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากในการสอนภาษาอังกฤษ เพราะคำศัพท์เป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารและทักษะอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Goulden, Nation, & Read, (1990) ที่พบว่า การมีความรู้ด้านคำศัพท์ในระดับสูงส่งผลต่อความสามารถในการใช้ทักษะทั้งสี่ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ระดับความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษยังสามารถวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อีกด้วย (Laufer & Goldstein, 2004; Al-Jarf, 2007)

อย่างไรก็ตาม การขาดความรู้ทางด้านคำศัพท์ก็ยังเป็นปัญหาหลักสำหรับนักเรียนไทยส่วนมากที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (อนันตพร ภูสออดเงิน 2542, น. 3) จากการสรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินั้นพื้นฐาน (O-NET) ประจำปีการศึกษา 2554 และ 2555 พบว่า รายวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ 19.22 และ 21.80 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยแต่ละสาระแสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยมีจุดอ่อนในเรื่องภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นสาระที่เน้นความรู้เพื่อการสื่อสาร และความเข้าใจที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติจริง ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ [สทศ], 2556) ซึ่งสาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะการขาดความรู้ด้านคำศัพท์

งานวิจัยของ Herman (2003) และ Zareva, Schwanenflugel, & Nikolova, (2005) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างขนาดความรู้คำศัพท์ ระดับความสามารถทางภาษา และความสามารถในการอ่าน พบว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษคือความรู้คำศัพท์ ในขณะที่ Laufer (1998) พบว่า ขนาดความรู้คำศัพท์มีความสำคัญต่อทักษะการอ่าน และความคล่องในการสื่อสารของผู้เรียน จะเห็นได้ว่าหากผู้เรียนมีความแม่นยำและมีความรู้คำศัพท์ที่เพียงพอ ก็จะสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังทำให้เข้าใจสื่อที่ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างลึกซึ้ง ในขณะที่เดียวกันหากผู้เรียนไม่มีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก็ไม่อาจเรียนภาษาได้ดี ส่งผลให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (อนุภาพ ดลโสภณ, 2542) ดังนั้น ในการเรียนภาษา

อังกฤษให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนควรมีขนาดความรู้คำศัพท์ที่เพียงพอที่จะใช้ในการสื่อสารและเรียนขั้นสูง แม้ว่าในการเรียนรู้ภาษานั้นยังต้องการองค์ประกอบอื่นๆ ร่วมกัน อาทิเช่น หลักไวยากรณ์และการออกเสียง

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาท้องถิ่น จังหวัดชายแดนใต้ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพสูงขึ้น ด้วยการถ่ายทอดองค์ความรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น นักศึกษาที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จึงเป็นนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ นราธิวาส ปัตตานี และยะลา (มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 2555) แต่เท่าที่ผ่านมาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (NIETS) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศทุกวิชา สำหรับวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยได้จัดให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกคนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและพัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับทั่วไป เพื่อสร้างความรู้ขึ้นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่พบคือ การขาดความพร้อมทางภาษาของผู้เรียน ทั้งความรู้พื้นฐานและทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักศึกษาไม่สนใจและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาทางภาษาเนื่องจากไม่มีความถนัด ท้ายที่สุดมหาวิทยาลัยจึงไม่อาจยกระดับคุณภาพทางวิชาการได้ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาศักยภาพของปัจจัย 2 ปัจจัย คือ ความรู้ด้านคำศัพท์และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินั้นพื้นฐาน (O-NET) เพื่อวัดศักยภาพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในการเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษโดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์ ผลคะแนน O-NET และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ถ้าพบความสัมพันธ์ดังกล่าวก็อาจนำระดับความรู้ด้านคำศัพท์และผลคะแนน O-NET มาใช้เป็นตัวบ่งชี้ศักยภาพของการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของผู้เรียนก่อนเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามกลุ่มความถนัดและสอดคล้องกับศักยภาพที่แท้จริงของผู้เรียน อันจะทำให้การบริหารจัดการด้านการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำถามวิจัย

1. ความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ (receptive vocabulary) ที่วัดโดยแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Nation (2008) และผลคะแนนการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา เป็นอย่างไร

2. ความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ที่วัดโดยแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Nation (2008) และผลคะแนนการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) สามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ศักยภาพในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและพัฒนาการเรียนรู้ (English for communication and learning development) ได้หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาศักยภาพของปัจจัย 2 ปัจจัย คือ ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่วัดโดยแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Nation (2008) และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) เพื่อวัดศักยภาพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในการเรียนรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ปีการศึกษา 2556 จำนวน 1,095 คน ประกอบด้วย คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการเกษตร (มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 2556)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) โดยใช้คะแนนจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) เป็นเกณฑ์ เริ่มจากการใช้เทคนิค 33% ของ Hughes (1989) ในการจัดกลุ่มนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เพื่อให้ได้ตัวแทนประชากรที่มีความสามารถหลากหลาย จากนั้นจึงใช้ตารางของ Krejcie & Morgan (1970) เพื่อ

กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างและนำมาเฉลี่ยอัตราส่วนที่ใช้แต่ละคณะ จึงได้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้รวมทั้งสิ้น จำนวน 254 คน รายละเอียดดังตาราง 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ระดับปริญญาตรี/ คณะ	การจัดกลุ่ม นักศึกษา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)	
			สุ่มชั้นที่ 1 (เทคนิค 33%)	สุ่มชั้นที่ 2 (ตารางของ Krejcie & Morgan)
ครุศาสตร์	นักศึกษากลุ่มสูง	152	50	18
	นักศึกษากลุ่มต่ำ		50	18
วิทยาการจัดการ	นักศึกษากลุ่มสูง	223	74	26
	นักศึกษากลุ่มต่ำ		74	26
มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	นักศึกษากลุ่มสูง	339	112	39
	นักศึกษากลุ่มต่ำ		112	39
วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และการเกษตร	นักศึกษากลุ่มสูง	381	126	44
	นักศึกษากลุ่มต่ำ		126	44
สรุป		1,095	724	254 (คน)

*นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มครั้งนี้ จำนวน 254 คน อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้ตรวจสอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีข้อมูลผิดพลาด จำนวน 4 คน ทำให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้จริงเพียง 250 คน

2. เครื่องมือวิจัย

2.1 แบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เวอร์ชัน 2 (Vocabulary Levels Test, version 2) พัฒนาโดย Nation (2008) เพื่อเป็นเครื่องมือในการประเมินการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษและพัฒนาการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน (Read, 2000) โดยปรับเปลี่ยนจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และกำหนดระดับความรู้คำศัพท์เพียง 3 ระดับ ได้แก่ ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ ระดับคำศัพท์ 3,000 คำ และระดับคำศัพท์ 5,000 คำ เนื่องจากเป็นระดับคำศัพท์ที่นักศึกษา ก่อนเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาควรทราบ เพื่อเป็นพื้นฐานของการเรียนขั้นสูงต่อไป ข้อสอบแต่ละระดับมีจำนวน 10 ข้อ 30 คะแนน รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ 90 คะแนน เวลา 30 นาที ตามข้อกำหนดของ Nation (2008)

2.2 ผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (ordinary national educational test) เป็นการวัดผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับช่วงชั้นที่ 4 ดำเนินการสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (NIETS) รูปแบบข้อสอบจะเป็นลักษณะปรนัย 4 ตัวเลือก ผู้ได้รับการทดสอบจะต้องเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงหนึ่งคำตอบเท่านั้น ข้อสอบเน้นการคิดวิเคราะห์ครอบคลุมเนื้อหา 4 สาระ ประกอบด้วย ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระอื่นๆ และ ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ซึ่งมีจำนวนข้อสอบทั้งหมด 70 ข้อ 100 คะแนน ผู้วิจัยได้ใช้ผลคะแนน O-NET ในการวิจัยครั้งนี้ด้วยกัน 2 ขั้นตอน คือ 1) ใช้จัดกลุ่มนักศึกษาเพื่อสุ่มกลุ่มตัวอย่าง และ 2) ใช้เป็นคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและพัฒนาการเรียนรู้ (achievement test in english for communication and learning development course) รหัสวิชา 2100104 เป็นแบบทดสอบที่อาจารย์ประจำวิชาสร้างร่วมกันเพื่อวัดความสามารถหลังเรียนรายวิชาบังคับพื้นฐานแต่นำมาใช้ทดสอบผู้เรียนก่อนเรียนเพื่อวัดศักยภาพในการเรียน โดยได้ศึกษาคำอธิบายรายวิชา ตำราเรียน และโครงสร้างรายวิชา เพื่อวิเคราะห์เป้าหมายหรือผลสำเร็จที่ผู้สอนต้องการให้เกิดกับผู้เรียน จากนั้นจึงวิเคราะห์ประเด็นหลักในบทเรียนที่ผู้สอนเน้นมากที่สุด โดยเฉลี่ยจากชั่วโมงสอนของแต่ละบทเรียน และนำข้อสอบดังกล่าว ซึ่งเป็นข้อสอบกลางภาคและ

ปลายภาค รวบรวมเป็นฉบับเดียวเพื่อกำหนดรายละเอียดของข้อสอบ (test specification) หากมีข้อสอบที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่วางไว้ ลักษณะการถามที่ซ้ำ และการถามที่เป็นนัยเอื้อต่อการทำข้อสอบข้ออื่นก็ตัดทิ้ง รวมถึงการปรับตัวเลือกคำตอบให้ชัดเจน และกำหนดเวลาที่ใช้สอบด้วยการหาค่าเฉลี่ยจากต้นฉบับของข้อสอบ โดยรวมแล้วข้อสอบมีจำนวน 90 ข้อ 90 คะแนน เวลา 90 นาที (Richards, Hull, & Proctor, 2005) สุดท้ายจึงนำแบบทดสอบทั้งสองชุดให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) และนำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

3. วิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลเริ่มจากการทดสอบวัดระดับความรู้ด้านคำศัพท์ จำนวน 30 ข้อ 90 คะแนน ใช้เวลา 30 นาที จากนั้นจึงทดสอบวัดศักยภาพในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ จำนวน 90 ข้อ 90 คะแนน ใช้เวลา 90 นาที เมื่อสัปดาห์ที่สองของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัยแต่ละข้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ใช้สถิติพื้นฐาน (descriptive statistical analysis) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) เพื่อกำหนดหาระดับความรู้ด้านคำศัพท์แต่ละระดับ ได้แก่ ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ ระดับคำศัพท์ 3,000 คำ และระดับคำศัพท์ 5,000 คำ และเพื่อกำหนดผลคะแนน O-NET รวมถึงเพื่อกำหนดหาความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาก่อนเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษา

4.2 ใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation analysis) ในการคำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และผลคะแนน O-NET ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ และความสัมพันธ์ระหว่างผลคะแนน O-NET รวมทั้งความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเป็นตัวชี้แนะว่าปัจจัยใดจะทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้ศักยภาพของการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ได้

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ (receptive vocabulary) และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของคะแนนความรู้คำศัพท์ ผลคะแนน O-NET และคะแนนความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

การทดสอบ	ทักษะที่ใช้ทดสอบ	คะแนน	Mean	S.D.	Percentage
ความรู้คำศัพท์	ระดับ 2000 คำ	30	10.30	3.44	34.33
	ระดับ 3000 คำ	30	9.64	3.98	32.13
	ระดับ 5000 คำ	30	6.81	3.29	22.70
	รวม	90	26.74	8.64	29.71
O-NET*	รวม	100	17.86	9.06	17.86
ความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ	การพูด	20	6.86	3.02	34.30
	คำศัพท์	25	3.56	3.35	14.24
	ไวยากรณ์	25	7.74	2.94	30.96
	การอ่าน	20	8.91	3.83	44.55
	รวม	90	26.92	9.95	29.91

*ผลคะแนน O-NET เป็นการคำนวณจากกลุ่มตัวอย่าง 250 คน ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2556

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยจากการวัดความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ โดยภาพรวมอยู่ที่ 26.74 หรือ คิดเป็นร้อยละ 29.71 โดยที่นักศึกษา มีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับ 2,000 คำ สูงที่สุด ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.30 (34.33%) รองลงมา คือ ระดับคำศัพท์ 3,000 คำ และระดับคำศัพท์ 5,000 คำ มีคะแนนเฉลี่ยแต่ละระดับอยู่ที่ 9.64 (32.13%) และ 6.81 (22.70%) ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยแต่ละระดับ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพื้นฐานทางด้านคำศัพท์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งอาจสังเกตได้ว่าคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50

ผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นปีที่ 1 แสดงให้เห็นว่าโดยรวมนักเรียนมีผลคะแนน O-NET อยู่ในระดับต่ำเช่นเดียวกัน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 17.86 เท่านั้น

ผลการทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักเรียนชั้นปีที่ 1 โดยรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.92 หรือ คิดเป็นร้อยละ 29.91 ซึ่งนักเรียนทำคะแนนได้ดีที่สุดในทักษะการอ่าน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.91 (44.55%) รองลงมา คือ ทักษะไวยากรณ์ ทักษะการพูด และทักษะคำศัพท์ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยแต่ละทักษะอยู่ที่ 7.74 (30.96%), 6.86 (34.30%) และ 3.56 (14.24%) ตามลำดับ ข้อมูลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่านักเรียนชั้นปีที่ 1 สามารถทำข้อสอบได้ดีที่สุดในทักษะการอ่าน และทักษะที่นักเรียนยังทำคะแนนได้น้อย คือ ทักษะคำศัพท์

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้คำศัพท์ ผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักเรียนชั้นปีที่ 1

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้คำศัพท์ และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นปีที่ 1

การทดสอบ		ระดับคำศัพท์ 2000 คำ	ระดับคำศัพท์ 3000 คำ	ระดับคำศัพท์ 5000 คำ	ระดับคำศัพท์ โดยรวม
O-NET	Pearson Correlation	.211**	.323**	.178**	.301**
	Sig. (1-tailed)	.000	.000	.002	.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 3 พบว่า ความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นปีที่ 1 โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กับผลคะแนน O-NET อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.301, p<.01$) และเมื่อพิจารณาคำศัพท์แต่ละระดับ พบว่า ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ ระดับคำศัพท์ 3,000 คำ และระดับคำศัพท์ 5,000 คำ มีความสัมพันธ์กับผลคะแนน O-NET อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.211, .323$ และ $.178, p<.01$ ตามลำดับ) เช่นเดียวกัน

ตาราง 4 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้คำศัพท์ และความสามารถในการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

การทดสอบ		ส่วนที่1 การพูด	ส่วนที่ 2 คำศัพท์	ส่วนที่3 ไวยากรณ์	ส่วนที่4 การอ่าน	รวม
ระดับคำศัพท์ 2000 คำ	Pearson	.369**	.404**	.285**	.448**	.503**
	Correlation Sig. (1-tailed)	.000	.000	.000	.000	.000
ระดับคำศัพท์ 3000 คำ	Pearson	.423**	.466**	.439**	.539**	.616**
	Correlation Sig. (1-tailed)	.000	.000	.000	.000	.000
ระดับคำศัพท์ 5000 คำ	Pearson	.365**	.323**	.312**	.465**	.489**
	Correlation Sig. (1-tailed)	.000	.000	.000	.000	.000
ระดับคำศัพท์ โดยรวม	Pearson	.481**	.499**	.434**	.604**	.671**
	Correlation Sig. (1-tailed)	.000	.000	.000	.000	.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 4 พบว่า ความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.671$, $p<.01$) และเมื่อพิจารณาคำศัพท์แต่ละระดับ พบว่า ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ ระดับคำศัพท์ 3,000 คำ และระดับคำศัพท์ 5,000 คำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.503$, $.616$ และ $.489$, $p<.01$ ตามลำดับ) เช่นเดียวกัน

ตาราง 5 ความสัมพันธ์ระหว่างผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิพื้นฐาน (O-NET) และความสามารถในการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

การทดสอบ		ส่วนที่ 1 การพูด	ส่วนที่ 2 คำศัพท์	ส่วนที่ 3 ไวยากรณ์	ส่วนที่ 4 การอ่าน	รวม
O-NET	Pearson Correlation	.301**	.187**	.219**	.293**	.331**
	Sig. (1-tailed)	.000	.000	.000	.000	.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 5 พบว่า ผลคะแนน O-NET ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.331, p<.01$) และเมื่อพิจารณาทักษะที่ใช้ทดสอบในแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ แต่ละทักษะ พบว่า ทักษะการพูด ทักษะคำศัพท์ ทักษะไวยากรณ์ และทักษะการอ่าน มีความสัมพันธ์กับผลคะแนน O-NET อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.301, .187, .219$ และ $.293, p<.019$ ตามลำดับ) เช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ระดับความรู้คำศัพท์ส่งผลต่อผลคะแนน O-NET และยังส่งผลอย่างมากต่อความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มีระดับความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Tabatabaei & Yakhabi (2011) ที่พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชาวอิหร่านซึ่งเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ Nation (1990) ได้กล่าวถึงระดับคำศัพท์ 2,000 คำ ว่าเป็นระดับคำศัพท์ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เพื่อใช้ในการสื่อสารขั้นพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจตีความได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1

มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเบื้องต้น อาทิเช่น การสนทนาเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว และโรงเรียนเท่านั้น ความสามารถของผู้เรียนดังกล่าวจึงขัดแย้งกับความต้องการของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ที่กำหนดให้นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายต้องมีความรู้คำศัพท์โดยประมาณ 3,600-3,750 คำ เพื่อให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ และตีความเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม อีกทั้งยังคาดหวังให้ผู้เรียนสามารถสนทนา ได้ตอบ และแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการที่นักศึกษามีความรู้คำศัพท์อยู่ที่ระดับ 2,000 คำ ถือเป็นระดับคำศัพท์ที่ยังไม่เพียงพอต่อการศึกษาขั้นสูงในระดับอุดมศึกษา

2. ผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET)

ผลคะแนนความรู้คำศัพท์ข้างต้นเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ของนักศึกษาที่อยู่ในระดับต่ำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 17.86 เท่านั้น สามารถอธิบายได้ดังนี้ ลักษณะของแบบทดสอบ O-NET เป็นการทดสอบที่เน้นการวัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน ข้อสอบจึงเป็นการตีความและการวิเคราะห์เนื้อหาจากบริบท โดยครอบคลุมเนื้อหา 4 สาระ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ประกอบด้วย ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ทั้งนี้ Nation (1990) กล่าวว่าผู้เรียนต้องมีความรู้คำศัพท์ในระดับ 3000 คำ จึงจะมีความสามารถในการร้อยเรียงคำศัพท์ให้เกิดประโยคที่ใช้สำหรับภาษาพูดและสามารถเริ่มต้นอ่านตำราที่แท้จริงได้อย่างเข้าใจ รวมถึงสามารถสรุปเนื้อหาจากบทความที่ได้อ่าน ดังนั้นการที่นักศึกษามีความรู้คำศัพท์ 2,000 คำ และ 3,000 คำที่อยู่ในระดับต่ำ จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาไม่สามารถวิเคราะห์ ตีความ และสรุปเนื้อหาข้อสอบได้อย่างแม่นยำตามที่หลักสูตรตั้งเป้าหมายไว้ จึงส่งผลให้ผลคะแนน O-NET อยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ จะเห็นได้ว่าความรู้คำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญลำดับต้นๆต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการอ่าน การพูด การฟัง และการเขียน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์ ผลคะแนนการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ความรู้ด้านคำศัพท์ ผลคะแนน O-NET และความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 หมายความว่า หากผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์อยู่ในระดับสูง ผู้เรียนก็จะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ได้ดีเช่นกัน ในทางตรงกันข้าม หากผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์อยู่ในระดับต่ำ ผู้เรียนก็จะมีสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ได้ไม่ดีเท่าที่ควร ผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับการศึกษาของ Nemati (2010) และ Golkar & Yamini (2007) ที่พบว่า ขนาดความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่ง Nemati (2010) ได้สนับสนุนว่าผู้เรียนที่มีระดับความรู้คำศัพท์อยู่ในระดับสูง ก็จะมีสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่าระดับความรู้คำศัพท์ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน และยังส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ดังนั้นจากความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ทั้งความรู้ด้านคำศัพท์ และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) สามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ศักยภาพในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.1 ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าทั้งความรู้ด้านคำศัพท์ และผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) สามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ศักยภาพในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ได้ แต่แบบทดสอบ O-NET เป็นข้อสอบมาตรฐานที่มีการจัดสอบทุกปี ดังนั้นการใช้แบบทดสอบ O-NET ในการวัดความสามารถทางภาษาของผู้เรียนจึงอาจมีความเหมาะสมยิ่งกว่า เนื่องจากสามารถลดภาระและงบประมาณด้านการจัดสอบได้

1.2 ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถทางภาษาที่ยังไม่เพียงพอต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ดังนั้นควรมีการกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน เช่น การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษซ่อมเสริมสำหรับนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนเพื่อสร้างความรู้ขึ้นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพในการศึกษาระดับอุดมศึกษา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรคัดเลือกนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในหลายปีการศึกษาต่อเนื่องกัน เพื่อเพิ่มความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือของผลการศึกษามากยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการวิจัยซ้ำในประเด็นเดียวกันนี้กับสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ ที่ต้องการวัดความสามารถของผู้เรียนก่อนเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อศักยภาพของผู้เรียน

2.3 ควรศึกษาเกี่ยวกับการนำระดับความรู้ด้านคำศัพท์และผลคะแนน O-NET มากำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542, 19 สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 74 ก. 1-25.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (2555). แผนกลยุทธ์มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พ.ศ. 2555-2559. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (2556). สถิติจำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- วรรณพร ศิลาขาว. (2538). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบการสอน. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, นครนายก.

- ศิริพร ลิ้มตระกูล. (2535). *คู่มือเตรียมสอบอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2556). *รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) ปีการศึกษา 2554-2555*. สืบค้นจาก: : <http://www.niets.or.th>.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อนันตพร ภูสออดเงิน. (2542). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เรื่องการสะกดคำศัพท์จากแบบเรียน English Is Fun Book IV ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- อนุภาพ ดลโสภณ. (2542). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- Al-Jarf, R. (2007). Teaching vocabulary to EFL college students online. *CALL-EJ Online*, 8(2).
- Cook, V. (2001). *Second language learning and language teaching*. (3rd ed.). Madison Avenue, NY: Oxford University.
- Golkar, M., & Yamini, M. (2007, December). Vocabulary, proficiency and reading comprehension. *The Reading Matrix*, 7(3), 88-112.
- Goulden, R., Nation, P., & Read, J. (1990). How large can a receptive vocabulary be?. *Applied Linguistics*, 11(4), 341-363.
- Hermann, F. (2003, June). Differential effects of reading and memorization of paired associates on vocabulary acquisition in adult learners of English as a second language. *TESL-EJ: Teaching English as a Second or Foreign Language*, 7(1), 1-16.

- Hughes, A. (1989). *Testing for language teachers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607-610.
- Laufer, B. (1998). The development of passive and active vocabulary in a second language: Same or different. *Applied Linguistics*, 19(2), 255-271.
- Laufer, B., & Goldstein, Z. (2004, September). Testing vocabulary knowledge: Size, strength, and computer adaptiveness. *Language Learning*, 54(3), 399-436.
- Nation, P. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. Boston: Heinle & Heinle.
- Nation, P. (2008). *Teaching vocabulary: Strategies and techniques*. Boston: Heinle Cengage Learning.
- Nemati, A. (2010, June). Proficiency and size of receptive vocabulary: Comparing EFL and ESL environments. *International Journal of Educational Research and Technology*, 1(1), 46-53.
- Read, R. (2000). *Assessing vocabulary*. Cambridge University Press.
- Richards, J.C., Hull, J., & Proctor, S. (2005). *Interchange*. (3rd ed.). Hong Kong: Golden Cup Printing.
- Tabatabaei, O., & Yakhabi, M. (2011, December). The relationship between morphological awareness and vocabulary size of EFL learners. *English Language Teaching*, 4(4), 262-273.
- Zareva, A., Schwanenflugel, P., & Nikolova, Y. (2005). Relationship between lexical competence and language proficiency: Variable sensitivity. *Studies in Second Language Acquisition*, 27, 567-595.